

Sygn. akt VIII Ka 801/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Wasiluk

Protokolant: Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Marka Żendziana

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2013 roku

sprawy A. T. oskarżonego z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 28 maja 2013 roku, sygn. akt III K 367/13;

1. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (pkt IV części dyspozytywnej) łagodzi do 1 (jednego) roku.
2. W pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy.
3. Zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. T. został oskarżony o to, że:

w dniu 14.04.2013 r. w miejscowości (...)ul. (...)kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki (...)o nr. rej. (...)znajdując się w stanie nietrzeźwości t.j. mając I -0,81 mg/dm³, II- 0,82 mg/dm³, alkoholu w wydychanym powietrzu **tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk.**

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 28 maja 2013 r. w sprawie o sygn. akt. III K 367/13 oskarżonego A. T. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 178 a § 1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

Na mocy art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat.

Na mocy art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego w pkt. IV środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14.04.2013 roku.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz obciążył go kosztami procesu w kwocie 90 (dziewięćdziesięciu) złotych.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. apelację od powyższego orzeczenia na korzyść oskarżonego w części w zakresie punktu IV wniósł obrońca oskarżonego.

W oparciu o przepis art. 438 pkt 4 k.p.k., orzeczeniu zarzucił rażąca niewspółmierność kary, a mianowicie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat, podczas gdy okoliczności popełnienia czynu, a także postawa oskarżonego przemawiają za obniżeniem tego rodzaju kary.

Na zasadzie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym z art. 42 § 2 k.k. poprzez zmniejszenie jego wymiaru z 2 lat do 9 miesięcy zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Na początku rozważań wskazać należy, że Sąd Rejonowy analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, wyciągnął trafne wnioski co do winy oskarżonego A. T. oraz okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu. Sąd Okręgowy zatem w pełni zaaprobował dokonane przez Sąd I –szej instancji prawidłowe ustalenia stanu faktycznego, rozstrzygnięcie o winie i kwalifikacji prawnej zarzucanego A. T. czynu.

Również rodzaj i wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary nie budzi zastrzeżeń i jest zgodny z dyrektywami ich wymiaru wskazanymi w art. 53 § 1 i 2 kk. Sąd Rejonowy prawidłowo także skorzystał w stosunku do oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Orzeczenie w zakresie środków karnych - co do samej zasady - nie budziło wątpliwości tutejszego Sądu, poza samym wymiarem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W tym zakresie, w ocenie Sądu, rozstrzygnięcie nosiło cechy rażącej niewspółmierności.

Przypomnieć tylko należy, iż rażąca niewspółmierność kary jest uchybieniem w zakresie konsekwencji prawnych czynu, a zatem realnie można o niej mówić wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych, wymierzonych za popełnione przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie zapewnia spełnienia celów kary. Ponadto, orzeczona kara lub środek karny mogą być uznane za niewspółmierne, gdy nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowości sprawcy (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2009 roku w sprawie o sygn. akt WA 19/09, OSNwSK 2009/1/1255, Lex 598172).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, iż Sąd, uzasadniając orzeczenie w zakresie środka karnego uczynił to w sposób nieprzekonywujący. Ograniczył się jedynie do lakonicznego i ogólnego wskazania, iż uczynił to stosownie do dyspozycji art. 42 § 2 k.k., a przy ustalaniu jego wymiaru kierował się stopniem stworzonego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co w przekonaniu Sądu Rejonowego, uzasadniało eliminację kierowcy z ruchu na okres 2 lat.

Zdaniem Sądu Okręgowego z powyższym zgodzić się nie sposób. Przede wszystkim większe znaczenie należało przypisać okolicznościom popełnienia czynu, a co za tym idzie dostrzec, że oskarżony poruszał się w miejscowości (...), po ulicy (...), która nie jest położona w centrum, należy więc do tych niezbyt ruchliwych. Nadto nie bez znaczenia jest też pora dnia, w której doszło do popełnienia czynu – po północy. Powyższe świadczy ewidentnie o znikomym natężeniu ruchu drogowego, a w konsekwencji uznać trzeba, że narażenie na niebezpieczeństwo spowodowania kolizji, czy wypadku drogowego, było stosunkowo niewielkie.

Wreszcie, co stwierdza Sąd odwoławczy, oceniając trafność zarzutu nie można było pominąć osobowości sprawcy, która utwierdza, że cele środka karnego będą zrealizowane, mimo jego krótszego wymiaru. Czyn był niewątpliwie zdarzeniem epizodycznym w nienagannym życiu oskarżonego, a oskarżony podczas swego dotychczasowego życia nie

przebywał w Izbie Wyrzeźwień. Również zwrócić należało uwagę, że przyznał się do popełnienia czynu, czym dał wyraz, że ma świadomość swego nagannego postępowania.

Reasumując powyższe w ocenie tutejszego Sądu zastosowany wobec oskarżonego środek karny nie musi być długotrwały, aby spełnić w stosunku do A. T. swoje cele.

Ponadto, nie są tu też bez znaczenia inne dolegliwości wynikające ze skazania, a które również należy uwzględnić. Poza karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczono wobec oskarżonego również grzywnę, której wysokość nie jest symboliczna, biorąc pod uwagę możliwości zarobkowe oskarżonego. Zatem całokształt zastosowanych wobec oskarżonego kar i środków karnych w połączeniu z zakazem prowadzenia pojazdów w wymiarze 2 lat wskazuje, że w realiach niniejszej sprawy reakcja prawno karna na czyn oskarżonego byłaby nad wyraz surową i dolegliwą.

Z powyższych więc względów uzasadnionym była zmiana wyroku w zaskarżonej części i złagodzenie orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 1 roku. W tak orzeczonym wymiarze zakaz właściwie zrealizuje cele wychowawczo zapobiegawcze względem oskarżonego. Pozwoli mu wyciągnąć wnioski z takiego zachowania i spowoduje, że zaniecha on w przyszłości przekroczenia prawa. Nadto z drugiej strony - będzie należycie kształtować prawną świadomość społeczeństwa.

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, iż przemawiają za tym względy słuszności.